

POSLEDNÍ NOC

Asi každý z nás už někdy prožil noc beze spánku. Důvody mohou být různé. Ty radostné – třeba setkání s přáteli nebo nějaká oslava. Pracovní – noční směna, příprava na zkoušky, dlouhá celonoční cesta autem. I ty smutnější – nemoc, starost, obava z něčeho náročného, co nás druhý den čeká. Můžeme bdít i kvůli někomu jinému: rodiče to dobře znají, když mají nemocné děti.

I Ježíš znal noci bez spánku. Nejednou se v evangeliích mluví o tom, že se Pán celou noc modlil.

Nejtěžší bezesná noc ho ale čeká až na konci jeho pozemské cesty. Je to poslední noc jeho života – noc ze Zeleného čtvrtku na Velký pátek. Noc Poslední večeře. Noc Jidášovy zrady. Noc úzkosti v Getsemanské zahradě. Noc zatčení, výslechu, noc Petrova zapření. Noc bití, ponižování. Noc odsouzení k smrti. Noc opuštěnosti Otcem i lidmi.

Možná ta noc byla pro Krista ještě těžší než následující utrpení Velkého pátku. Tam už vše směřuje ke svému cíli – i když nesmírně bolestnou cestou.

Ježíš nepodlehli pokušení vzdát své dílo spásy těsně před cílem. Nevzdal to. Vytrval. Prožil tuto noc i následující přetěžký den kvůli tomu, aby už noc ani tma nad námi neměly vládu, jak píše apoštol. Prošel nocí smrti ke slávě vzkříšení.

...Svěřujeme ti, Pane, noci našeho života. Svěřujeme ti své bližní – především ty, na které noc a temnota krutě útočí. Buď jim i nám světlem v temnotách. Díky, že nás nikdy neopouštíš a neopustíš, Kriste ukřižovaný a vzkříšený. Díky za tvé dílo spásy a života!

o. Petr

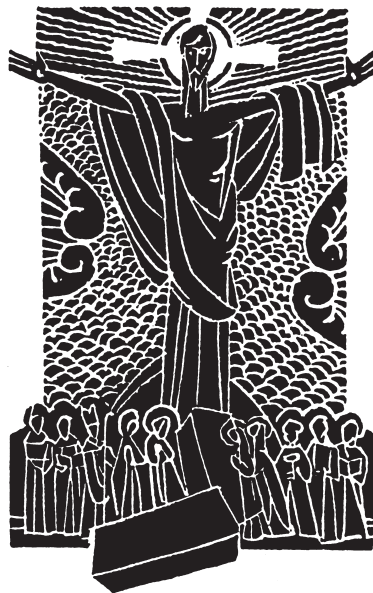
Ježíši zmrtevýchvstalý

Marie Holková

Kdyby všichni Jidáši světa
stokrát tě zradili,
kdyby všichni katané světa
svou krutost na tobě brousili,
kdyby všichni Piláti světa
stokrát tě ukřižovali,
ty vítězně překonáš zlobu,
pokaždé znovu vstaneš z hrobu.

Ať svět se vysmívá tvé kráse,
ty denně lidstvu nabízíš
lásku a mír na cestě k spáse,
s ní lehčeji se nese kříž.
Ty stále miluješ nás vřele,
ač jsme jen pytel prázdné pýchy.
Růže ran se rdí na tvém těle
za naše slabosti a hříchy.

Jednou u nebeských bran,
Ježíši pokorný, tichý,
pro rudé růže svých ran
zapomeň na naše hříchy.

**AŤ VÍTĚZNÝ KRISTUS, KTERÝ PŘEKONAL
ZLOBU SVĚTA A VYKOUPII NÁS
Z NAŠICH HŘÍCHŮ, NÁS NAPLNÍ
SVOU RADOSTÍ A POKOJEM!**

PŘEJE REDAKČNÍ RADA

PROŽILI JSME

BOŽÍ SLOVO NA ROK 2014

Na tento rok si o. Petr za nás všechny vyprosil toto slovo pro farnost:

***Až se k Bohu obrátíte celým svým srdcem a celou svou duší
a budete před ním správně jednat podle pravdy, tehdy se obrátí k vám
a nebude skrývat před vámi svou tvář. (Tób 13,6)***

Toto slovo a mnoho dalších užitečných informací naleznete také na našich farních internetových stránkách: www.farnost.estranky.cz

P. Martínek

Tříkrálová sbírka

V sobotu 4. ledna se u nás již počtrnácté konala Tříkrálová sbírka, která začala v 8 hodin mši svatou. Poté následoval přesun na Obecní úřad, kde proběhlo rozdělení koledníků a míst, do kterých se skupinky „králů“ mají vydat. A pak už králové vyšli do všech ulic naší obce.

Že našli dveře otevřené, je zřejmé z výnosu sbírky - i letos byl vysoký - činil 121 821 Kč, vybralo se tedy o 5 036 Kč víc než loni.

Poděkování patří zejména Vojtěšce Kršové, která má už 14 let celou akci na starosti, dále všem malým i větším koledníkům a mladým, kteří byli ochotní dělat vedoucí

skupinek - ze začátku jich byl nedostatek (i když máme u nás tolik mladých!!), ale nakonec se je přece podařilo sehnat. Takže díky všem organizátorům a pomocníkům

a také samozřejmě vám, všem dárcům, kteří podporujete dobré věci.

redakční rada

CO JSME SE NAUČILI V JEUNESSE - LUMIÈRE

„Je to vlastně škola... takže je to v podstatě zahraniční studijní pobyt...“ Takto jsem uvažoval, když jsem si sám před sebou ospravedlňoval týdenní výlet do evangelizační školy Jeunesse - Lumière (JL) ve Francii. Bohužel, studijní oddělení našich fakult tento názor nesdílela. A tak oficiálně většina z nás strávila týden od 21. února do 1. března v urputném zápasu s nejrůznějšími chorobami.

Výčitky svědomí se nedostavily, výzva z Písma svatého, abychom si ukládali poklady v nebi, byla dostatečným ospravedlněním. Stakovouto vznešenou myšlenkou nás z Bojanovic vyrazilo osm. O. Petrovi dělalo doprovod sedm vedoucích biřmovanců. Šest chlapců a jedna dívka. Pokud vám přijde, že kluci byli v lehkém přečíslení, tak vezte, že nedaleko od Třebíče přibyl ještě jeden.

První důležitý poznatek jsme získali už při cestě. Obyčejné sezení může být velmi zmáhající „činností“. A to i navzdory veškerému komfortu, který poskytují naše farní auto. Naštěstí byla cesta prokládaná zastávkami. O. Petr zná Francii velmi dobře, a proto jsme po cestě navštívili řadu zajímavých míst. Jmenujme například Štrasburk nebo gotický hrad a město Carcassonne. Mi-

mochodem v autě se nám mnohem lépe spalo, než cestovalo. Nutno dodat, že to bylo zejména díky místu, které se uvolnilo po třech odváživcích. Ti se rozhodli následovat našeho otužilého kněze a spát venku, ignorující padající sníh.

Do JL jsme dorazili v sobotu odpoledne a dostalo se nám velmi vřelého přijetí. Chvilí po něm jsme k velké radosti všech zjistili, že ve Francii opravdu hlady neumřeme. V JL je každý den detailně naplánovaný a rozvrh je nutno dodržovat. Část dne je vyhrazena takzvaným službám. V podstatě se jedná o různou práci, která umožňuje komunitě existovat. Služeb jsme se vždy účastnili, protože kdo nepracuje, ať nejí. Ve volném

čase jsme chodili buď na procházky po okolí, nebo jsme sportovali. Ve sportu jsme se naučili nepodceňovat soupeře, protože se ukázalo, že padesátikilová Francouzka může být vyrovnaným soupeřem v ragby stokilovému Čechovi. Ve středu jsme putovali do Lurd. Mimo to, že Lurdy jsou nádherným poutním místem, jsme také zjistili, že každý z nás dokáže vytvořit hloubavou promluvu o zastavení křížové cesty, zvláště když si to O. Petr přeje. Podstatná část dne je v JL věnována duchovnímu programu. Den obvykle začíná ranními chvály. Během dne následuje polední modlitba a mše. Také každou činnost v JL začínají a končí modlitbou. Atmosféra je úžasná, velkou měrou

Po jednom ze sportovních utkání - na snímku část „domácích“ a část „hostů“

Z naší pouti do Lurd

k ní také přispívá dynamický hudební doprovod, ke kterému jsme se s různými úspěchy přidávali. Celkově je těžké shrnout týdenní pobyt v JL na pár řádcích, patří prostě mezi ty, které se musí prožít. Zpátky do ČR jsme jeli jinou trasou a znovu navštívili zajímavá místa. Někteří také využili naši cesty okolo moře a pokusili se přivodit si zápal plic radostným dováděním v ledových vlnách. Naštěstí vše dopadlo dobře a v sobotu dopoledne jsme oslavili příjezd mší svatou v našem kostele.

Na závěr bychom chtěli za všechno poděkovat O. Petrovi. Bez jeho ochoty a nasazení bychom se do JL pravděpodobně nikdy nedostali a neměli možnost si odnést tolik cenných poznatků.

jeden z účastníků

Děkanátní společenství mládeže

Všechno to začalo před třemi lety, když o. Jiří Jeniš (Juris) přišel s nápadem, který nás nadchl. Chtěl vytvořit společenství mladých z celého okolí a dát tak příležitost k setkávání se s věřícími vrstevníky i těm, v jejichž farnosti žádné společenství nefunguje.

Řekli jsme si, že by stálo za to alespoň to zkusit, ale výsledek předčil naše očekávání. Ani by nás nenapadlo, že v budoucnu se bude společenství stále rozrůstat, že spolu prožijeme tolik dobrých věcí a že najdeme přátele, kteří změni náš život.

Po odchodu otce Jeniše převzal vedení společenství o. Karel Janů a od té doby už to není „pouze“ setkávání jedenkrát za měsíc, jak bylo původně v plánu. Máme navíc možnost účastnit se pravidelných duchovních obnov v Břežanech, pěších nebo cyklistických poutí, můžeme navštívit kláštery u nás i v zahraničí, jezdit na výlety... Bylo také snazší se dostat na primiční mše, na zajímavé přednášky v okolí, slavit společně Silvestr a na programu bylo taky

Před křížem na zahradě v Břežanech

několik dalších příjemných a užitečných aktivit.

O jarních prázdninách proběhla duchovní obnova v Břežanech, které se zúčastnilo téměř 30 mladých z děkanátu. Vedl ji kaplan pro mládež hodonínského děkanátu o. Bohumil Urbánek. Během 4 dnů, které jsme strávili u sester hedviček, jsme se účastnili každodenní mše svaté, měli několik přednášek, křížovou cestu a adoraci, zhlédli dvoudílný film o otci Piovi, zazpívali lidem se zdravotním postižením, kteří

žijí na zámku v Břežanech, zahráli si pár her a střídali se ve vaření a úklidu. Po cestě zpátky jsme ve vlaku ještě stihli zazpívat našim spolucestujícím.

Jsme moc vděční otci Karlovi, že nám věnuje tolik svého času, že nám rozumí a snaží se nám ukazovat cestu k Bohu. Zváni jsou všichni, kdo mají zájem, určitě je to dobře využitý čas.

členové děkanátního společenství

OBNOVA V DUCHU SVATÉM

ve farnosti o. Josefa „Kožicha“ Pelce

Krátce po Vánocích se ve farnosti o. děkana Josefa Pelce v Uherském Brodě konala charizmatická obnova. O co v tomto desetitýdenním semináři jde, jak probíhá a co přináší účastníkům i sloužícím, se v minulých letech v naší farní Cestě napsalo snad všechno, co se dalo. Zbývá dodat, že této duchovní obnovy se po Hodoníně, Slavkově, Otnicích a Dolních Bojanovicích mohli zúčastnit i věřící z Uherského Brodu a okolí a nebylo jim zrovna málo. Každý týden tak odjíždělo ke svým 12 skupinkám směr „Kožichovo“ třináct vedoucích.

Zde jsou reakce některých účastníků i vedoucích semináře:

Vedoucí skupinky: Na seminář CHO do Uherského Brodu jsem se přihlásila jako vedoucí skupinky. Uherský Brod je docela velké město a původně se přihlásilo kolem čtyřiceti účastníků. Jak už to tak ale chodí, nakonec jich přišlo daleko víc. Míst k sezení bylo připraveno šedesát, ale nestačilo to. Otec Josef Pelc musel nakonec kvůli omezené kapacitě brodského sálu vyhlásit „stoptav“. A tak mohlo chodit jen 80 účastníků, i když zájem byl mnohem větší. V některých skupinkách se proto vyskytli „černí pasažéři“, kteří přišli i přes zákaz. Nevím, jestli v těchto případech šlo o neukáznenost. Podle mě to byla opravdová touha po Bohu, touha po

útěše přímluvné modlitby, touha dozvědět se něco víc. Myslím, že nás všechny překvapil tak velký zájem věřících o tento seminář.

Vedoucí skupinky: Když začalo setkání CHO spojené s přímluvnou modlitbou za nové vylití Ducha svatého a Staňa dával k dobrému "bojanovicou katedrálu", netušila jsem, že do mobilu, který jsem nechala v autě, mi právě dorazila SMS od našeho nejstaršího syna. Prosil v ní o modlitbu, protože v Brně odvezl svoji ženu k předčasnému porodu. Když jsme se o nějakou hodinu později modlili za vylití Ducha, přišlo mi u jednoho účastníka na mysl Slovo - "He, činím něco docela

nového a už to raší. Nevíte o tom?" Nevěděla jsem, že je to Slovo i pro mě, protože v tu chvíli přicházelo na svět, aniž bych tušila, naše druhé vnouče. Teprve když jsme v noci nasedli do auta, abychom zamířili k domovu, objevila jsem v mobilu několik hodin starou SMS s prosbou o modlitbu. Děkuji celé osádce auta i všem ostatním, kdo jste se se mnou modlili. Bylo to sice ex post (děťátko už bylo narozené, jak jsem se později dozvěděla), ale u Boha nehraje čas žádnou roli... Děkuji Pánu, že mě ušetřil nervozity z právě probíhajícího porodu a já jsem mohla v blažené nevědomosti prožít celý sobotní večer. Jeho ovocem bylo nejen nové vylití Ducha svatého, ale i náš čerstvě narozený vnuk Mikulášek.

Účastnice M.R.: Na seminář jsem se přihlásila z důvodu své touhy po obnově duchovního života a také kvůli prohloubení vztahu k Bohu i k bližním. Musím říct, že všechna očekávání byla naplněna. Chtěla bych poděkovat týmu z Dolních Bojanovic za jejich čas a modlitby. Zvláště děkuji za upřímná a otevřená svědectví, která se dotýkala mého srdce a u kterých jsem měla často slzy v očích. Silným

zážitkem pro mě byla modlitba za nové vylití Ducha svatého a modlitba za uzdravení. Novým začátkem se pro mě stala celoživotní svátost smíření. Děkuji ze srdce Duchu svatému a všem, kdo jakýmkoli způsobem přispěli ke zdárnému průběhu obnovy v Uherském Brodě.

Účastnice J.J.: Na začátku kurzu jsem měla ve skupince problém promluvit před ostatními. Postupně jsem se osmělovala i díky našim milým vedoucím. Setkávání ve skupince mně bude chybět, zvykla jsem si na něj. Těším se ale, že budu chodit do společenství u nás. Navíc jsem dostala v průběhu obnovy dar modlitby v jazyku. Nádherné byly též písně, které jsme zpívali. Jsem moc ráda, že jsem CHO mohla prožít a děkuji

všem vedoucím, kteří nás jí provázeli.

Řádová sestra: Co mi přinesla obnova v Duchu sv.?

- radost, že se tolik lidí sešlo, aby prohloubilo svůj duchovní život
- radost, že obnova byla vedena střízlivě a byla postavena na Božím slově
- radost z těch, kteří nám sloužili, z jejich svědectví; bylo na nich také vidět, že mají i mezi sebou blízké a pěkné vztahy
- radost ze společné modlitby
- radost ze vzájemné modlitební podpory ve skupinách během celého týdne
- radost z Božího působení, zvláště při přímluvné modlitbě, svátosti smíření i při modlitbě za dary Ducha sv.
- radost, že po ukončení obnovy vzniknou nová

společenství, že pokračujeme na cestě s Ježíšem a za ním a že se ještě můžeme těšit, co obnova teprve přinese.

Možná mi nepřinesla z lidského pohledu tolik nového a převratného, ale určitě mě posílila, naplnila hojnějším pokojem a upevnila a rozmnožila to, co už jsem od Pána obdržela. Bohu díky i všem, kteří přispěli službou i modlitbou.

Na závěr ještě vysvětlení, kde se v Bojanovicích při jedné postní nedělní mši vzalo křeslo z Brodu. Toto křeslo zdobilo původně schodiště brodské fary. Při jednom setkání projevil o. Petr přání – mít na faře také takové krásné barokní křeslo. No a to byl impuls k jeho tajnému „vypůjčení“. Takové krásné křeslo by byla škoda schovávat na

faře, a tak bylo při nedělní mši svatě umístěno k oltáři. O. Petr byl jistě překvapen, jak rychle se jeho přání splnilo. Možná v tu chvíli i zalitoval, že to před některými aktivními farníky vyslovil...

Na tomto příběhu je ale ještě něco zajímavého: předobrazem této události je biblický příběh o prvním hříchu.

Brodský kostel při závěrečné bohoslužbě

Žena Eva podala Adamovi jablko. Jak to souvisí s křeslem? V tomto případě Jarča řekla Staňovi: „Nalož to křeslo!“ A on poslechl. Další komentáře nejsou potřeba.

Velké poděkování patří všem, kteří jakýmkoliv způsobem přispěli k požehnanému průběhu semináře.

Kamila Košutková

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

Už se stalo tradicí, že v naší farnosti máme v postní době malou duchovní obnovu. Letos proběhla 29. a 30. března. Její téma bylo „**Postní doba jako cesta ke svobodě člověka**“, nad nímž jsme se mohli zamyslet s **o. Pavlem Šenkýřkem**, který v současné době slouží v kostele sv. Augustina v Brně.

Tato duchovní obnovu byla rozdělena do tří částí:

- 1) Cesta ke svobodě
- 2) Setkání na cestě s Ježíšem
- 3) Duch svatý

1) Postní doba je čas, kdy se připravujeme na Velikonoce. Měla by to být doba, kdy odhalujeme své nedokonalosti, ale i křivdy, které

nám brání dobře prožívat náš život. Jde o to, abychom si uvědomili, co nás zraňuje a znesvobodňuje. To pak máme s důvěrou předkládat Ježíši, aby nás této nesvobody zbavil. Je proto důležité, abychom neměli strach z Hospodina a nebáli se přiznat svou chybu. Bůh nás neopouští, ale nabízí nám cestu ke svobodě – cestu

spásy. Přitom bychom ale také měli usilovat o změnu našeho života. Proto prosme Boha, aby nás osvobodil a pomohl: nést naše těžkosti, dát určité věci do pořádku, změnit své jednání a udělat opatření, abychom dokázali jít dál.

V postní době nejde jen o sebezápor, dokázat si, jak jsme dobří, ale jde také o to, abychom z toho, co díky svému předsevzetí ušetříme, dokázali něco věnovat druhým, např. čas, jídlo...

2) Často máme problém s tím, že i když se modlíme, máme pocit, že Bůh nás neslyší a mlčí. Proč? Ježíš přišel, aby zjevil tvář svého nebeského Otce. A právě s Bohem můžeme vidět věci jinak. On nás učí, že milosrdenství je důležitější než spravedlnost. Toto je dobře vidět na příběhu „O marnotratném synu“ Otec očekává svého syna, který od něho odešel. Přitom se každý den vydává na cestu před dům, aby ho vyhlížel. Když se tento syn vrátí, Otec ho přijímá. Druhý syn, pak nechce vstoupit do domu. Je rozzlobený. A tak se Otec znovu vydává na cestu z domu i za tímto druhým synem.

Bůh si nachází cestu k tomu, kdo lituje svých hříchů, ale i k tomu, kdo se

cítí pokořený. Nechává je mluvit. Nechce, aby člověk žil v domnělých nespravedlnostech. Chce, aby každý měl podíl v jeho domě. Je důležité vědět, že člověk někam patří, že je přijatý a že na něm nikdo neuplatňuje násilí. Bůh nikoho neodsuzuje, odpouští, dává svou lásku a všechny přijímá. Ale čeká, až bude do problému pozván, ne pro spravedlnost, ale pro svou lásku. Je důležité se setkat s Boží láskou a záležet na nás, jak na ni odpovíme.

Ježíš říká, že je třeba odpustit všem. Těm, kteří se provinili na nás, ale i těm, kteří se provinili na lidech, které máme rádi. Pokud má někdo nepřítele, má se k němu chovat jako k ostatním lidem pod sluncem. To znamená, když můj nepřítel bude v nouzi, já mu mám po-

dat pomocnou ruku. Přitom Bůh respektuje to, co člověk prožívá. Každý máme místo u Boha, skrze jeho lásku. Je to naše jistota.

3) Ježíš říká: „Váš život, který je spojen se mnou a ponese ovoce. Proto je potřeba přijmout sílu skrze Ducha svatého, žít z jeho milosti.“ Duch svatý nám chce ukázat cestu. Když prosíme, dostáváme dary Ducha svatého potřebné pro náš život. Je důležité nepodlehout pocitu, že nás tak chce Bůh ovládat. Důležitá je svoboda, která probíhá přirozeně v lásce. Když se otevřeme Duchu svatému, pak skrze nás může Bůh činit dobro a naše srdce se stává prostředníkem spásy pro ostatní. Máme věřit, že Bůh chce v nás působit, abychom posvěcovali svět a nesli ovoce skrze Ducha svatého. Aby zlo, které v nás je, bylo přetvořeno. Proto se otevřeme milosti Ducha svatého, aby nás neustále posvěcoval.

B. Bílíková

Skupina mládeže z našeho děkanátu prožila silvestrovský večer v opravené farní stodole.

Jako už tradičně, ve středu 8. ledna vystoupily v našem kostele se svým představením děti z Moravského Žižkova.

Desátého a jedenáctého ledna si "vzvedli" svou odměnu šestáci, kteří byli i loni nejpilnější v docházení na roráty: strávili na faře noc plnou her a dobrodružství. Díky všem rodičům, kteří byli ochotni pomoci!

SKRZE MINULOST DO SOUČASNOSTI

Je vhodné a užitečné se občas podívat na život našich předků. Rok 2014 nás k tomu zvláště vybízí, protože si můžeme připomenout tři výročí, významná pro naši farnost.

Dne 28. července 1914 vypukla I. světová válka, kdy mnoho mužů z naší farnosti muselo narukovat na frontu, kde z nich padlo 63 a 4 zůstali nezvěstní. Půdu obdělávali stařečci, ženy a děti. Byla veliká bída a hlad. V průběhu roku 1917 byly z Dolních Bojanovic pro válečné účely odebrány 3 nejtěžší zvony a z Josefova jeden zvon.

V letošním roce uplyne také 75 let od začátku II. světové války, která byla velmi krutá a trvala 6 let (1939 – 1945). I tato válka si vyžádala hodně lidských životů. V roce 1942 byly zabaveny opět tři nejtěžší zvony z Dolních Bojanovic a oba zvony z Josefova.

Třetí výročí - na rozdíl od dvou uvedených smutných - je potěšující a je ve farní kronice uvedeno následujícím zápisem:

„V neděli 29. června 1930 se v naší farnosti konala poprvé slavnost Božského Srdce Páně, podobně jako ve Skalici na Slovensku. V průvodu nesly krojované družičky všechny nástroje umučení Krista. Účast věřících byla veliká, jak z farnosti, tak i z okolí.“

Tyto události si letos připomínáme v následujících termínech:

Neděle 6. 4. 2014

Mše sv. v chrámu sv. Václava (v 10 hod.), která byla sloužena za oběti obou světových válek a za mír ve světě

Následovalo setkání u Pomníku padlých pro připomenutí válečných událostí a osvobození obce 14. dubna 1945

Neděle 20. 4. 2014 – pátek 25. 4. 2014

Velikonoční výstava v sále Obecního domu

Neděle 29. 6. 2014 - Slavnost Božského Srdce Páně

V 9.30 průvodem k sousoší sv. Cyrila a Metoděje a v 10.00 slavnostní mše sv. u Pomníku padlých

Svou účastí na těchto akcích, na které jste srdečně zváni, uctíme památku našich předků a zároveň si uvědomíme, co všechno prožili. Zároveň můžeme poděkovat za vše, co od Boha dostáváme.

DOJÍ VÝROČÍ MISTRA HEŘMANA KOTRBY

pokračování z minulého čísla

Kostel v Dolních Bojanovicích Heřmanu Kotrbovi vděčí za mnohé. Zhotovil dveře u hlavního vchodu do kostela, opravil a pozlatil oba boční oltáře. Zvláště vyniká hlavní oltář se sochou svatého Václava s reliéfy znázorňujícími výjevy ze světceva života. V nástavci oltáře je poloplastika žehnajícího Krista. Kromě tohoto je autorem soch sv. Ludmily, sv. Anežky české, sv. Cyrila a Metoděje, sv. Vojtěcha, Panny Marie Žarošické (kopie), sv. Judy Tadeáše a původní sochy Klementa Marie Hofbauera (byla dokončena jeho spolupracovníky). Novější je jeho řezbářské dílo Kříž Ježíše Krista Krále a plastická dřevorezba sv. Jana Křtitele.

Jeho prvním dílem vytvořeným pro bojanovský chrám byl originálně pojatý betlém s postavami v podlužáckých krojích, který vznikl v roce 1942. Dne 5. března v roce 1944 byla posvěcena nová křížová cesta, kterou Heřman Kotrba v roce 1985 doplnil o dva výjevy – Poslední večeře a Zmrtvýchvstání – takže místo obvyklých 14 zastavení jich má 16.

Z jeho „Vzpomínek“, které se v pozůstatosti našly v rukopise, vyjímám líčení jeho první cesty do Dolních Bojanovic právě za touto prací:

„...Když jsem tehdy na začátku války měl udělat betlém pro Dolní Bojanovice, vypravil jsem se autobusem na obhlídku místa a krajů. V Mutěnicích, kde jsem vystoupil, už mě čekal bojanovický pan farář. Jak jinak, zavedl mě hned na mutěnickou faru, asi pochválit se zajatcem. Automaticky přišlo na stůl mutěnické víno. Po této mezihře

jsme se odtud vypravili přes široký les do Bojanovic. U všech těchto vinařských obcí jsou vinné sklepy budovány v mírné stráni, do jejich hlinité půdy jsou hloubeny sklepy s lisovnou nahoře. Krajinu sklep v Bojanovicích byl zrovna družstevní, chlapi tam postávali a jak jinak, pozvali pana faráře s hostem z Brna do sklepa ochutnat letošní. I mně, nezkušenému zajíci, to víno chutnalo, a bylo co k tomu přikrájet, zkrátka, bylo po jedenácté, když jsme se odtrhli a šli na faru. Po cestě po široké návsi jsme střetli skupinu šohajů, kteří v řadě vedle sebe šli se zpěvem vlahou podzimní nocí. Myslím, že dnes už zřídka takový výjev zažijí s tak dobrým pocitem pohody. Ještě nakonec jsem měl ochutnat farské víno. Skoro jsem nechtěl, ale důstojný pán mě ujistil, že mi nic nebude. A skutečně jsem spal a ráno se probudil zdravě, jak se říká, jak rybička. Inu čisté víno, Boží dar!“

Kdykoli přicházejí dolnobojanovičtí občané na mši sv. nebo o tradičních slavnostech jejich rodáci či hosté do tohoto chrámu, jsou osloveni tvorbou muže, který měl k jejich obci vřelý vztah. Prokázali mu svou úctu i při jeho poslední cestě na střešnickém hřbitově, kam přijeli v lednovém mrazu zvláštním autobusem a jejich jménem se s Mistrem Heřmanem Kotrbou rozloučil můj spolužák Jan Blaha.

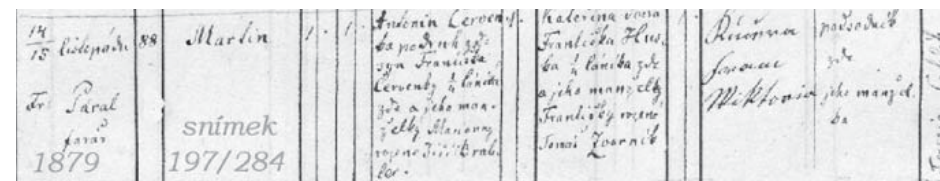
PhDr. Karel Plocek sen.

ČTYŘI VÝROČÍ OTCE MARTINA ČERVENKY

Před 135 lety, 14. listopadu 1879, se v Dolních Bojanovicích manželům Antonínovi a Kateřině Červenkové, roz. Huskové, narodil syn Martin. Pokřtěn byl druhý den farářem Františkem Páralem. Martinův otec byl podruh, syn Františka Červenky, čtvrtlánika.

Martin Červenka se stal prvním knězem pocházejícím z naší farnosti ve 20. století. Na kněze byl vysvěcen biskupem Pavlem Huynem před 110 lety – 25. července 1904. Působil na různých místech Moravy – například v Běhařovicích a Cizkrajově. Ve dnech 20. - 31. srpna 1933 se zúčastnil jubilejní pouti do Říma.

Dvacet let byl farářem ve Slavonicích, kde před 80 lety – 24. září 1934 umírá ve věku pouhých 55 let a je zde i pochován.

Zápis o narození o. Martina Červenky ve farní kronice

Prameny: www.actapublica.eu, kniha Dolní Bojanovice r. vydání 1996, archiv Biskupství brněnského připravil Vít Blaha

Soutěž BIBLE A MY

Koná se každoročně a děti a mládež v ní prověří své znalosti Písma sv. Máme pro vás rozhovor s **Verunkou Bohúnovou** z 5. B, která získala krásné **2. místo v krajském kole** této soutěže:

• Kdy a kde se soutěž uskutečnila?

Soutěž se uskutečnila 12. února 2014 v Arcibiskupském paláci v Olomouci.

• Jak to probíhalo?

Ráno v 7:20 jsme s paní učitelkou Dvořákovou odjely autobusem do Hodonína, kde jsme přestoupily na vlak do Olomouce. Když jsme dorazily, šly jsme do Arcibiskupského paláce. Tam probíhala prezence, kde nás seznámili s hlavními body soutěže. Pak jsme přešli do Cyrilometodějské teologické fakulty, kde jsme psali test po kategoriích.

Potom jsme se opět přestěhovali do Arcibiskupského paláce, kde nás krátce provedli a seznámili s historií této stavby. Poté nám v hlavním sále sdělili výsledky testu. Vybrali šest nejlepších uchazečů z každé kategorie, kterým dávali otázky, a tak se rozhodlo o pořadí. Následovalo předávání diplomů a cen. Jsem ráda, že jsem se tak dobře umístila.

• **Kolik tam bylo účastníků?**

Bylo tam asi padesát účastníků.

• **Co bylo nejtěžší a nejlépejší?**

Nejtěžší byl asi test. Nejlépejší bylo převzetí diplomu a knížky.

• **Co tě nejvíce bavilo?**

Nejvíce mě bavila prohlídka Arcibiskupského paláce. Byl to krásný výlet.

Blahopřejeme a děkujeme za rozhovor.

připravila Lucie Horáková, 5. A

Verunce k jejímu velkému úspěchu gratulujeme a děkujeme za pěknou reprezentaci naší farnosti.

Děkujeme i Marii Dvořákové, která se dětem (nejen) při přípravách na tuto soutěž vytrvale věnuje.

redakční rada

Velikonoční hudba z chrámu sv. Václava v Dolních Bojanovicích je název nového CD Svatováclavského sboru a orchestru. Nahrávka se uskutečnila v měsíci dubnu 2013 v Tonstudiu RAJCHMAN.

Na CD jsou skladby, které zaznívají při velkopátečních obřadech a o Velikonoční neděli.

Například Improperia G. P. Da Palestriny, Alleluja z oratoria Mesiáš skladatele G. F. Händla a mše sv. J. Blahaka - Messe in F.

Bližší informace o CD získáte u Ing. Josefa Salajky, ul. Za Humny.

MOJE CESTA K ODPUŠTĚNÍ

Po svatbě jsme se nastěhovali k manželo-
vým rodičům. Bydleli asi tři hodiny cesty od
mého domova. U rodičů měl manžel zařízené
samostatné bydlení a v místě měl i práci. Do-
cela jsem se těšila na bydlení a zvyky v jiné
vesnici a na to, jak budeme s manželem mít
vlastní rodinu. Asi měsíc jsme si na sebe
s jeho rodiči pomalu zvykali. To jsem ale
netušila, co mě bude následující roky čekat.

Až časem jsem poznala tchánovu „vůdčí
povahu“. Začalo mu na mě všechno vadit,
a tak začal psát dopisy mým rodičům a tam
jim vyčítal, že mě špatně vychovali. Začaly
různé zákazy a příkazy – například pokud
jsem někam jeli na návštěvu, museli jsme
mu nahlásit, kam jedeme, jak tam budeme
dlouho a kdy přijedeme. V průběhu těhoten-
ství mně děda poroučel dělat práce, i když
mně nebylo dobře. Když jsem odmítla, tak
to bral, že jsem líná a že se mi nechce dělat.
Měl prostě svoji pravdu! Moji rodiče k nám
mohli přijet jen jednou do roka a to ještě po
domluvě s ním.

Několikrát jsem k němu přišla, abych
urovnala náš vztah. Ale on měl zase nějaké
podmínky, které jsem měla dodržovat. Já
jsem chtěla žít vlastní rodinný život. Když bylo
našemu dítěti pár měsíců, tak mě chtěl pos-
lat do Bojanovic k rodičům na převýchovu
s tím, že si naše dítě nechají po dobu, než se
vrátím. Každou chvíli jsem chtěla odtamtud
utéci, ale nechtěla jsem opustit svého man-
žela. V jednom kuse jsem se modlila, aby se
toto napětí nějak vyřešilo.

Rozhodnutí bylo na manželovi, jestli opustí
práci a zařízený dům a odejdeme k mým
rodičům s tím, že nevíme, co bude dál. To

jsem nakonec udělali, dokonce jsme zvládli
postavit dům i bez tchána.

Pocit zranění a vztek vůči tchánovi pořád
převládaly. Nedovedla jsem na něj pomyslet
v dobrém, natož se za něho modlit. Když
za mnou přišly děti a chtěly se něco zeptat
ohledně dědy a nebo místa, kde jsme po
svatbě bydleli, tak jsem je poslala za man-
želem. Nedovedla jsem si ani vzpomenout
na nějakou hezkou situaci, kterou bych tam
prožila. Bylo to pro mě „neexistující místo“.

Později u nás probíhal Kurz obnovy v Du-
chu sv., a tak jsme spolu s manželem využili
této nabídky a prošli tímto Kurzem. V den
modlitby za vnitřní uzdravení jsem prosila
za to, abych uměla odpustit tchánovi. Tato
modlitba mi dala velkou sílu. Už jsem neměla
problém svěřit ho do modlitby a nevadilo mi,
když manžel jel s dětmi ke svým rodičům.

Úplné uzdravení u mě nastalo na jeho
pohřbu, kdy jsem mu v duchu odpustila
všechno to ponižování a trápení, co jsem
s ním prožila. Jsem moc vděčná, že jsem
se rozhodla pro Kurz obnovy a za to, že mě
Bůh skrze přimluvnou modlitbu osvobodil
a dal mi sílu odpustit. Věřím, že jinak by mě
dodneška svíral vztek, zloba a neodpuštění.

farnice

Portrét syna

Jeden zámožný muž se svým synem vášnivě milovali umění a sbírali jedinečná umělecká díla. Ve sbírce měli vše, od Picassa až po Rembrandta. Před obrazy trávili dlouhé chvíle a obdivovali je. Když vypukla válka, syn musel narukovat. Byl velmi odvážný. V jedné bitvě se snažil zachránit těžce zraněného kamaráda. Když už byli téměř v bezpečí, smrtelně ho zasáhla kulka. Zpráva otce zdrtila, ztrátu jediného syna nesl velmi těžce.

Po válce se u dveří zarmouceného muže objevil mladý muž. Nesl v náručí velký předmět. Řekl: „Pane, neznáte mě, ale já jsem ten voják, kterému váš syn zachránil život. Je mi to moc líto, že zahynul. Znali jsme se velmi dobře a on mi často vyprávěl o vaší lásce k umění.“ S těmito slovy podal mladý muž otci balík a řekl: „Nic moc to není, nejsem zrovna velký malíř, ale myslím si, že váš syn by měl radost, kdybyste tento dar přijal.“

Otec balík rozbálil. Nemohl uvěřit svým očím. Byl to portrét jeho syna, který tento mladý muž namaloval. S úžasem pozoroval, jak věrně vystihl jeho podobu. Do očí mu vstoupily slzy. Poděkoval a nabídl mu, že za obraz rád zaplatí.

„Ne, ne, pane, dlužníkem jsem já. Nikdy bych nemohl zaplatit za to, co pro mne udělal váš syn. Přijměte tento dar jako dík a vzpomínku.“

Obraz měl pak čestné místo v jeho sbírce. Kdykoliv někdo přišel na návštěvu, otec vedl návštěvníky nejdříve k portrétu syna a teprve potom mohli obdivovat vzácná díla slavných mistrů.

Za několik let po této události otec zemřel. Podle poslední vůle měla být celá sbírka

prodána ve veřejné aukci. Sjelo se mnoho významných sběratelů a netrpělivě čekali, až uvidí vzácná díla. Měli jedinečnou příležitost nakoupit obrazy slavných malířů.

Před nedočkavými účastníky se nejdříve objevil portrét syna. Licitátor klepl poprvé kladívkem a oznámil: „Zahajujeme aukci. Před vámi je portrét syna. Kdo přijde s první nabídkou? Kdo začne?“ Nastalo rozpačité ticho. Pak se ze zadní řady ozval muž: „Chceme vidět mistry! Tenhle vynechte.“ Licitátor však trval na svém: „Dražbu začínáme portrétem syna!“ Znovu se ozval rozčilený hlas: „Přišli jsme se podívat na Van Gogha, Rembrandta. Dejte se do pořádné dražby! Nechte portrét syna na konec.“ Licitátor pokračoval: „Nabízím portrét syna. Kdo začne, kdo chce koupit portrét syna?“ Opět nastalo trapné ticho. Konečně se vzadu ozval hlas. Patřil rodinnému zahradníkovi, který se na aukci přišel jen podívat. Tiše řekl: „Nabízím za portrét deset dolarů.“ Zahradník nepatřil mezi boháče a deset dolarů bylo vše, co právě u sebe měl. „Máme první nabídku. Deset dolarů, kdo dá víc?“ Další nabídka nepřicházela, a tak licitátor zvedl kladívko se slovy: „Poprvé, podruhé“ a po krátké pauze klepl potřetí. „Prodáno za deset dolarů!“

Muž, který seděl ve druhé řadě, zvolal: „Konečně, dejme se do pořádné dražby!“ Licitátor však odložil kladívko se slovy: „Pánové, je mi líto, aukce je u konce.“ „Co bude s díly mistrů?“ „Je mi líto, pánové, je po aukci.“ „Co bude s dalšími obrazy?“

„Je mi líto. Jsem vzán podmínkou poslední vůle. Když jsem byl určen, abych vydražil tuto sbírku, nesměl jsem její znění

prozradit, dokud nebude vydražen portrét syna. Teď všem oznamuji, že kupec portrétu syna získává nejen celou sbírku, ale stává se dědicem celé pozůstalosti. Ten, kdo koupil syna, dostane vše!“

Kdyby sběratelé znali podmínku poslední vůle, určitě by dražba vypadala jinak. Všichni by se předháněli ve zvyšování částky za obraz syna. Každý by chtěl získat vzácné obrazy a stát se dědicem celé pozůstalosti. Ale neznali podmínku, která byla klíčem k bohatství. Pohrdli portrétem syna a odešli s prázdnou. I náš život se podobá velké aukci. Nebeský Otec dal svého Syna, aby ten, kdo ho přijme, se stal dědicem jeho království. Není to utajeno, Bůh to veřejně oznámil. Ale lidé mu nevěří a odmítají ho. Raději

se ženou za vším možným v představě, že když toho dosáhnou, jejich životy budou plnější a oni spokojenější. Chtějí užívat jen dobré věci, ale odmítají skutečnost, že Dárce všeho dobra je Bůh. On nám dal svého Syna, aby vyřešil největší problém života - problém hříchu. Ježíš Kristus, Boží Syn, zemřel za naše hříchy a tím nám otevřel cestu k Bohu a k životu věčnému.

„BŮH NEUŠETŘIL SVÉHO VLASTNÍHO SYNA, ALE ZA NÁS VŠECHNY JEJ VYDAL; JAK BY NÁM SPOLU S NÍM NEDAROVAL VŠECHNO?“ (Řím 8,32)

Převzato: Brněnská tisková misie

Připravila M. Červenková

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

JEŽÍŠ KRISTUS - VZOR A SÍLA TRPÍCÍCH

Kdo chce psát nebo mluvit o lidském utrpení, vidí před sebou nedožitelné moře bolesti, zoufalý křik, modlitby trpících, ale i rouhání a proklínání. Obrátme proto nejdříve svůj zrak k velkému trpiteli, Pánu Ježíši Kristu.

Pane Ježíši, tys šel se svým křížem před námi, abys naše kříže nesl s námi - kříže úzkosti, opuštěnosti, zoufalství a smrti. Když se díváme na tebe, nikdo nám sice nevezme náš kříž, ale my jsme zbaveni sklíčující myšlenky, že jsme ztraceni, opuštěni a že svůj každodenní kříž musíme nést sami. Při pohledu na tebe věříme, že tvůj kříž nebyl posledním slovem tvého nebeského Otce. Bůh Otec vzkřísil svého Syna. Ten, který na kříži zemřel, vstal z mrtvých. On nyní žije a jde s námi po

naší křížové cestě. Tak nás učí naše víra.

Náš Pán netrpěl proto, abychom my nemuseli trpět, ale aby nás naučil, jak máme utrpení snášet. Abychom ve svém utrpení nebyli sami, ale abychom jej měli na své straně jako bratra. Bůh dopouští utrpení, dopustil je i u Ježíše. To je tajemství a my je zde na zemi nikdy nebudeme moci pochopit ani vysvětlit. Ale už můžeme vědět, že utrpení a smrt nás mohou vést ke vzkříšení a radosti.

Vyprávěl jeden člověk, že pokaždé, když má nějaké trápení, přečte si kousek z evangelia o utrpení Ježíšově. Řekne si: „Když můj Pán trpěl, neměl bych to i já snést?“ A vždy ho to posílí.

Utrpení Kristovo není pro nás pouze příkladem, ale také velikou útěchou a zdrojem naděje.

Hle, co nám dalo utrpení Kristovo a čemu nás učí! Kolika lidem se staly povzbuzením smutné pády Pána Ježíše pod křížem, při nichž bezmocnost a slabost těla přemáhal dobrou vůli a poslušností k Otci.

Před námi kráčí Ježíš, který proto vypil kalich nejtrpčích bolestí až do poslední kapky, aby nebylo na světě ani jediného trpícího člověka, který by si z něho nemohl vzít příklad: „Vždyť Kristus trpěl víc než já!“

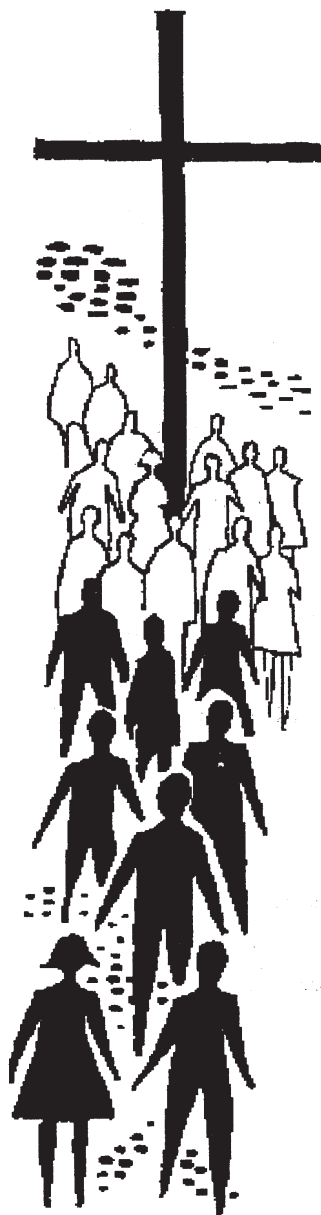
Pane Ježíši, kdyby stihlo utrpení i mne, utrpení, které je naším společným údělem, nedopusť nikdy, abych reptal proti tobě. Neposílej mi větší utrpení, než jaké s pohledem na tvůj kříž snesu. Prosím tě, zmírní a zkrát dny mé bolesti. Možná-li, odejmi tento kalich ode mne, ale necht' se děje podle tvé vůle.

Jaroslav Studený:
Myšlenky na cestu životem

SOUNÁLEŽITOST S UKŘIŽOVANÝM

Sabine Naegeliová

Boží láska se nedá vyčíst z toho, jak se nám daří.,
nýbrž pouze a jedině z utrpení Ježíše Krista.
Můj ukřižovaný Pane, můj Bože, utrpením rozdrásaný,
ve své nepochopitelné lásce chtěls být s námi,
a proto ses vydal nepochopení, nevráživosti,
nenávisti, opuštěnosti, bezmoci,
ranám na těle i na duši, nelidskému umírání v mukách.
Co to znamená, je pro mne tajemstvím mimo mé chápání.
Nepochopím je, chci jím být však uchválena.
Odpusť mi, že na tvůj čin,
rozumem neproniknutelný,
dokážu odpovídat tak velmi nedokonale.
Odpusť mi, že o tvé lásce
vždy znovu začínám pochybovat
a v trápení dávám prostor zoufalství,
jako by tu nebylo útočiště.
Odpusť mi nedostatek ochoty
trpět spolu s tebou.
Můj Pane ukřižovaný, děkuji ti,
že není trápení, v němž bys nebyl s námi.

připravila M. Červenková

KŘESŤANSKÉ CÍRKVE

Milí přátelé,

dnes otevřeme další novou kapitolu „náboženství pro dospělé“, které se bude týkat tématu různých křesťanských církví. Vlastně jsme se s tímto tématem setkávali průběžně, počínaje Církevními dějinami (2003-2004) přes Sloupy víry (2005-2007) a Svátosti (2008-2010) až po Vyznání víry (od r. 2010), které jsme dokončili minulý rok.

Můžeme tedy říci, že se toto téma jaksi samo nabízí... V tomto úvodním díle si nejprve shrneme základní znaky Církve Kristovy z katolického pohledu (nebudu zastírat, že bratři a sestry z protestantských církví na to mají vesměs jiný názor) a pak si probereme jednotlivé církve. Budeme se věnovat těm, které působí v naší zemi. Počet křesťanských církví (zvláště protestantských) je velmi vysoký, zvláště v Americe jde do tisíců, ale to by byl nekonečný příběh...

Pojem „Církev“

V indoevropských jazycích se setkáváme s dvojím označením církve. Obojí vychází z řeckého termínu **Kyriaké ekklésia** - Pánovo shromáždění. Z adjektiva **kyriaké** vznikla později označení jako anglické **Church**, německé **Kirche**, ruské **cerkov** a naše **církev**, zatímco jiné jazyky se přidržely základu **ekklésia** (např. francouzské **eglise**). Řecký termín **ekklésia** byl poprvé použitý v Septuagintě (řecký překlad SZ) a z klasické řečtiny ho můžeme přeložit jako **strukturované, někým svolané shromáždění (společenství) svobodných občanů**.

Základní znaky Církve Kristovy

Jsou to ty, které známe z Vyznání víry – cír-

kev je jedna, svatá, všeobecná, apoštolská.

Z pohledu katolického Katechismu jsme si je probrali před rokem (Cesta 2/2013), tak snad jen pro rychlé opakování:

Jedna - je dílem jednoho zakladatele. Tato jednota jde ruku v ruce s rozmanitostí, která pochází jak z různosti Božích darů, tak z různorodosti osob, národů a kultur zastoupených v církvi. Velké bohatství takové rozmanitosti není na překážku jednotě církve. Existují ovšem mnohé křesťanské církve, které nejsou s námi, katolíky, v úplné jednotě (právě s nimi se budeme chtít prostřednictvím těchto článků seznámit). Jelikož jsou jejich členové také pokřtěni a vyznávají víru v Nejsvětější Trojici, právem jim náleží označení křesťanů a my je máme uznávat za své bratry v Pánu.

Svatá - Církev je podle naší víry nezrušitelně svatá. Boží Syn si zamiloval církev jako svoji snoubenku a obětoval se za ni, aby ji posvětil. Církev je tedy svatá díky Kristu, i když my, její členové, jsme hříšní.

Všeobecná - Církev je katolická (všeobecná) ve dvojím smyslu:

- díky přítomnosti Krista, od něhož dostává plnost prostředků ke spáse
- tím, že dostala poslání od Krista pro všechny lidi - není zde jen pro určitou rasu nebo určitý národ.

Apoštolská - Církev je apoštolská, protože je založena na apoštolech, a to v trojím smyslu:

- byla a zůstává vybudována na „základě apoštolů“ (Ef 2,20), svědků, které s misijním posláním rozeslal sám Kristus
- s pomocí Ducha, který v ní přebývá, střeží a předává učení, která slyšela od apoštolů

- až do návratu Krista je i nadále poučována, posvěcována a vedena apoštoly díky jejich nástupcům: biskupskému sboru v čele s papežem.

Z těchto čtyř základních znaků vyjdeme a ještě blíže je specifikujeme (v následujícím poměrně náročném souvětí z katolického Katechismu): „*Do církevní společnosti jsou plně začleněni ti, kdo mají Kristova Ducha a přijímají celé její zřízení a všechny prostředky spásy v ní ustanovené, a v jejím viditelném organismu se spojují s Kristem – který ho řídí prostřednictvím papeže a biskupů – svazky vyznání víry, svátostí, církevního vedení a společenství.*“ (KKC 837)

Z tohoto je zřejmé, že za křesťanskou církev může být v plné míře považováno společenství, které:

- vyznává víru v Trojjediného Boha
- vyznává Ježíše jako pravého Boha a pravého člověka
- vyznává Ježíše, který se skrze své vtělení, smrt a zmrtvýchvstání stal naším Spasitelem
- čerpá ze svátostí jako řádných prostředků k dosažení spásy
- je vedeno biskupy (nástupci apoštolů), kteří udržují jednotu s papežem.

Čím více bodů to které křesťanské společenství „splňuje“, tím více je možné ho považovat za pravou křesťanskou církev. Naprostým minimem jsou první tři body.

Při seznamování s křesťanskými církvemi si tedy budeme všimnout těchto základních kritérií.

Při přemýšlení o jednotě Církve může leckoho napadnout: **kde existuje skutečná Kristova Církev**, když je dnes jediné Kristovo stáde rozděláno do stovek nejrůznějších společenství? Na základě čtyř známek pravosti Církve můžeme konstatovat, že legitimní Kristova Církev se uskutečňuje v

církví katolické: *Jedině prostřednictvím katolické církve, která je všeobecným nástrojem spásy, je dosažitelná plnost všech prostředků spásy. Věříme totiž, že jedině apoštolskému sboru, jemuž stojí v čele Petr, svěřil Pán všechno bohatství Nového zákona, aby ustavil jedno Kristovo tělo na zemi, k němuž se potřebují plně převtělit všichni, kdo už patří nějakým způsobem k Božímu lidu. (dekret O ekumenismu – Unitatis redintegratio 3)*

Pro zodpovězení této otázky můžeme také použít příklad řeky: Církev je malý potůček, pramenící v Kristu, který se postupem věků stal mohutnou řekou, aniž ztratil svou návaznost na pramen. V průběhu dějin se ale z této řeky, leckdy ne bez viny lidí z obou stran, oddělila různá slepá ramena, která nikam nevedla. Měla sice určité napojení na hlavní proud, ale mnohdy bylo i toto napojení přerušeno a z kdysi slepého ramene se dnes stala zahřívající bažina (sekty). V jiných případech jsou tato ramena docela dravá a voda v nich proudí z hlavního pramene, možná i souběžně s hlavní řekou. Ale v každém případě jiným korytem. Mohli bychom jistě toto přirovnání ještě vylepšovat (a přesto by stále jako každé přirovnání pokulhávalo), ale i tak nám postačí k ilustraci katolického a snad i pravoslavného pohledu na problematiku Církve a jejího vztahu k jiným křesťanským církvím.

Protestantské církve mají na věc poněkud jiný pohled, který se dá vyjádřit jiným přirovnáním: Církev, vyrůstající z kořene Kristova, se v průběhu věků rozrostla v mohutný strom s mnoha větvemi. Každá z těchto větví dnes představuje jiné církevní společenství, které je ale přesto spojeno s kořeny, a tudíž není třeba si dělat starosti: všichni, ať jsme katolíci, protestanté či pravoslavní, tvoříme jedno společenství. Různost není podle tohoto názoru na škodu; odráží jen odlišné podmínky, názo-

ry či okolnosti, které doprovázejí vznik těchto církví. Tento názor vypadá na první pohled sympaticky, je tu ale jeden problém. Pokud je jedno, ve které církvi se nacházíme, jak pak můžeme vysvětlit mnohdy diametrální odlišnosti v nauce jednotlivých církví? Mají pravdu katolíci, či evangelíci? Obě skupiny ji mít nemohou, protože leckdy tvrdí něco, co je ve vzájemném rozporu (např. v otázce Ježíšovy reálné přítomnosti ve svatém přijímání).

Myslím, že těchto rozdílů a rozporů v dějinách a také v srdcích jednotlivců tkví tolik, že k jejich překonání bude třeba ještě hodně času, úsilí, modliteb a samozřejmě také obětí.

Doufám, že jsem vás hned na začátku „neodrovnal“. Tímto článkem jsme si splnili povinné uvedení do tématu a příště se již můžeme těšit na první církev „na paškálu“-)

Petr Martínek

Prameny:

Zápisky přednášek Fundamentální teologie, Eduard Krumpolc, Cyrilometodějská teologická fakulta Olomouc Katechismus katolické církve (KKC) Úvod to teologie, Vladimír Slámečka Křesťanstvo, Pavel Filipi

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Slouží při mších svatých, asistují při pohřbu nebo svatbě, připravují např. mech do jesliček nebo kočičky k Velikonocím – tak to jsou naši **ministranti**. A jak se dostali ke službě při stole Páně? Tak to si přečtete sami.

Z více než dvaceti rozdaných dotazníků, kde chlapci odpovídali na 7 otázek, se nám vrátilo 14 vyplněných dotazníků, za což vám, chlapci, velmi děkujeme.

1. Co tě vedlo k tomu, aby ses stal ministrantem?

Nejčastější odpovědí na tuto otázku bylo to, že se jim líbilo sledovat kluky a oltáře a chtěli si to také aktivně vyzkoušet. Více jak třetina měla inspiraci v sourozenci nebo kamarádovi. Pouze jeden z chlapců tímto chtějí splnit přání rodičů a pro jednoho je to současně i koníček.

2. Ovlivnila tvá služba (ministrování) nějak tvé rodiče, sourozence nebo kamarády?

Z odpovědí na tuto otázku jasně vyplývá, že služba z 66% ovlivnila především rodiče, kteří mají povinnost dítě ráno vzbudit a tím pádem se vypraví na mši spolu s dítětem. Ovlivnila i kamarády, kteří chtějí mít stejné zájmy, a tak se dali na ministrování též. Další odpovědi ANO – 3x a NE/NEVÍM – 2x nebyly blíže specifikovány.

3. Změnilo se nějak tvé chování nebo názory poté, co jsi začal ministrovat?

Zde byly odpovědi napul - 6 x spíše ne, 8 x trochu ano. A v čem ano? Poctivě vstávání, vytrvalost a také lepší prožívání mše svaté.

4. Jak přijímáš to, když tě starší ministrant poučí, že máš něco dělat jinak? Přijmeš to jako pomoc nebo je ti to nepříjemné?

Tak většina uvádí, že se poučení snaží přijmout jako pomoc, ale zároveň to některým není příjemné. Starší ministranti už jsou v úkonech zdatnější, tak jim zrovna nevoní, když je upozorňuje mladší ministrant. ☺

5. Co tě zaskočilo na ministrování? Představoval sis to lehčí nebo těžší?

Většina úkonů byla chlapcům známá už z pozorování z laviček, takže samotné ministrování splnilo jejich

očekávání. Třetina z nich si původně myslela, že to bude těžší a jen tři, že to bude lehčí. V čem spočívá možná nejistota? Většinou v tom vše si zapamatovat, nervozita z toho, že je sledován tolika lidmi, a mnohdy také improvizace při slavení mše, která umí zaskočit.☺

6. Co ti ve službě ministranta přijde jako nejtěžší?

Tato otázka souvisí již s předchozí. Nejčastěji chlapcům připadá těžké číst přímlyvy. S tím by měla problém ale většina přítomných na mši svaté. Vystoupit před davem lidí je těžké a je potřeba si na to zvyknout. Při bohoslužbě dále znerovozňují chlapce hlavně ty úkony, které se dějí jen občas: při křestní bohoslužbě a pohřbu. Další těžkosti vznikají na úrovni fyzické námahy: držení misálu, držení pateny po celou dobu přijímání nebo roztočení ohně pro požehnání. Překonávat se musí chlapci, když mají ranní službu, protože je pro ně těžké pravidelně vstát, zatímco jejich kamarádi si mohou o hodinu déle poležet.

7. Uvažoval jsi někdy nad tím, že by ses stal knězem?

70% respondentů říká NE. Další by i uvažoval, ale

Část ministrantů se svým vedoucím

z důvodu ranního vstávání vždy skončí u NE. U třech zaznělo ANO, z toho ale dva z nich jsou mladší ministranti, kteří mají k rozhodování daleko, takže zůstává ve hře jeden starší ministrant.

Závěrem:

Přestože si většina chlapců myslí, že svou službou mohli ovlivnit tak akorát své rodiče nebo sourozence, výsledek jasně ukazuje, že ovlivnili další kluky na lavičkách a ti se k nim také přidali. Pak teprve vstupuje do role rodič, který má za úkol dítě povzbuzovat ve vytrvalé službě a to i tak, že mu jde příkladem, aby pro něj bylo např. ranní vstávání snesitelnější. Chlapci se tak

učí vytrvalosti, trpělivosti i službě druhým, které se stávají jejich zbrojí na cestě k dospělosti.

A tady chceme vyzvat všechny farníky, aby se za náš ministrantský dorost modlili a nezapomínali ve svých modlitbách myslet na to jedno dnes nejisté ANO od staršího ministranta, aby jednou v síle Ducha sv. zaznělo jako ANO ke službě Pánu.

Jak je vám jistě známo, s ministranty pravidelně pracuje Vít Škrhák. Jak se do této situace dostal a co všechno má za povinnosti, se nám pokusil objasnit v následujících odpovědích na naše otázky.

1. Jak ses k této službě dostal? Bylo těžké ji přijmout?

Ke spolupráci s ministranty jsem se dostal, jak se říká, po haluzi. Před třemi lety jsem absolvoval Kurz obnovy v Duchu svatém, a na závěr se mě otec Petr zeptal, jestli bych se nechtěl starat o ministranty. Bylo to zrovna v době, kdy neměli žádné vedení, bohoslovec Alois odešel studovat do Německa a klukům se již nemohl věnovat. Cítil jsem, že když z farního společenství čerpám, měl bych také něco přinášet. I když jsem neměl žádné zkušenosti, nabídku jsem přijal. Kluci měli vytvořený fungující systém služeb a spolupracují s náčelníkem, kterého si zvolí, takže nebylo nutné něco výrazně měnit, a jen jsem se snažil do tohoto systému zapadnout. Snad se to i podařilo.

2. Všichni víme, jak je těžké zvládnout děti doma. Jak zvládáš ty tuto početnou skupinu dospívajících kluků? Pomáhá ti někdo? Ve kterých případech?

Na tuhle otázku se nedá jednoznačně odpovědět, mám pocit, že to jde samo. Možná mužský element hraje určitou roli, kdy se kluci chlapskému vedení snadněji podřídí. A také

kolektiv samotných kluků se jednodušeji vede. Kluci nemají potřebu se předvádět a nechají se snadněji zaujmout. Velmi mi pomáhají zvolení náčelníci, a tím bych jim chtěl vyslovit velký dík. Přestože se každý rok mění, je s nimi skvělá spolupráce. Připravují rozpisy služeb, kontrolují bodování za služby u oltáře a pokud potřebuji něco předat klukům, stačí se na ně obrátit a oni vše zařídí. V podstatě dělám jen takový dohled, jestli všechno funguje. Také musím zmínit spolupráci se staršími ministranty a rodiči při větších akcích, sám bych to určitě nezvládal.

3. Jak se snažíš zabavit kluky při ministrantských schůzkách? Setkáváš se z jejich strany s přijetím nebo odmítnutím?

Ministrantské schůzky si musím připravit, tam se nedá vařit z vody, to by kluci poznali a dali by to najevo. Hodně čerpám z internetu, z ministrantských stránek jiných farností a podobně. Snažím se, aby se dověděli něco nového, co by jim pomohlo při službě u oltáře, ale aby je to zároveň i zajímalo. Něco si připravím v elektronické podobě, někdy si povídáme, případně nacvičujeme důležité bohoslužebné

úkony a situace. Důležité jsou hry a pohyb, jinak ztratí soustředěnost, ale to pak vyřeší pár dřepů a kliků. To ještě nikomu neublížilo.

4. Kolik času ti zabere tato služba?

Služba se nedá nějak vyjádřit nebo časově změřit. Dávám jí tolik, kolik je zrovna potřeba. Někdy více, někdy méně. Tím ale nechci říct, že je to dostatečné. Vždycky se dají věci dělat lépe. Proto přivítám každý námět na změnu nebo zlepšení. Pokud to bude v mých silách, tak to uskutečnime.

5. Kde všude kluci aktivně pomáhají? Víme, že to není jen ministrování v kostele – jaké jiné aktivity spolu prožíváte?

Nebudu zmiňovat všechny bohoslužby, požehnání, poutě a průvody, tam je všichni vidíme. Společný čas trávíme na ministrantských schůzkách, letním pobytu pro ministranty, strávili jsme noc na faře, jezdíme na diecézní setkání ministrantů. Mezi tradiční úkoly pro kluky patří nasbírat v lese mech pro vánoční betlém a ratolesti kočiček na květnou neděli.

6. Co bys byl rád, aby se změnilo do budoucna? Co

chybí? Kde je potenciál k nápravě?

Když jsem přemýšlel nad touthle otázkou, napadla mě jedna drobnost. Kluci vyjdou z deváté třídy a na jednou se vytratí od oltáře. Jako by měli vychozené i ministrování. To je myslím škoda. V jiných farnostech naprosto běžně fungují starší, nebo dospělí ministranti. Sám jsem ministroval do svých třidvaceti let. Takže, borci, to je výzva.

7. Potěšilo i tebe někdy něco ze strany ministrantů?

Co mě velmi těší a patří za to klukům velký dík, je skutečnost, že si za dobu naší spolupráce nevzpo-

mínám na mši svatou, kdy by nepřišel ani jeden ministrant, a musel u oltáře sloužit strýček kostelník. V docházce jsou určitě nesplněné rezervy, ale přesto, kluci, díky!

8. Nevzpomeneš si na nějakou veselou historku s ministranty?

Různých forem legráček zažíváme spoustu. Kluci se vždycky velmi těší na sprchování křestní vodou při obřadech na Bílou sobotu a otec Petr nám v tom vychází vstříc. Vzpomínám si na letošní letní tábor. Počasí nám moc nepřálo, bylo jen asi 14° C. Byli jsme na výpravě u Dalešické přehrady a kluci přišli s nápadem

"strýcu, můžu si zaplatvat?" Váhal jsem, přeče odpovídám za jejich zdraví. "Tak jo, ale jenom chvíli". Pak přišlo hecování "strýcu, a vy nepudete?" Přeče se nenechám zahanbit. Teda voda byla jako křen, ale co je to proti Novoročnímu plavání v řece Moravě otce Petra a dalších odvážlivců. Proti nim jsme ještě pořád junioři.

Vífo, díky za tvé odpovědi a za tvůj čas, který věnuješ našim chlapcům. Do budoucna ti vyprošujeme hojnost darů Ducha svatého, aby tvá práce přinášela všem užitek a tobě také radost.

*za redakční radu
H. Maděryčová*

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

ZÁPIS SE SETKÁNÍ FARNÍ RADY ZE DNE 19. 3. 2014

Byly projednány následující body:

- Farní radě byly předloženy výsledky hospodaření farnosti, příjmové a výdajové doklady a byly zároveň zhodnoceny větší finanční akce. Přehled bude umístěn na farní nástěnce.
- Členové rady byli seznámeni s návrhem na výměnu starých lavic na oratoři za židle. Též byla projednána výměna nebo oprava židli v kostele.
- Nutnost vymalovat sakristii a přilehlé schodiště na oratoř.

Termíny akcí:

- 23. - 24. 5. - Noc kostelů (po dvou letech)
- 7. 6. - svátost biřmování
- 15. 6. - 1. sv. přijímání
- 22. 6. - Farní den
- 26. 7. - pouť na Svatý Hostýn

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

ŠATNÍK NAŠICH DĚTÍ

Autorka knih o výchově Jolanta Basistová píše: Oblečení vzbuzuje emoce odjakživa. Týká se to jak několikátýdenních miminek tak náctileté mládeže. A rozhovory o oblékání i výběr „oblečků“ jsou výbornou zámkou k uvádění dětí do vážných témat. Mám nyní na mysli zodpovědnost, vkus, vnímání rodinného rozpočtu, úctu ke gustu jiných, rozlišování stylů, posouzení toho, co je na povrchu a toho, co leží hlouběji, vztah ke kultuře atd.

Jistě se někdo zeptá, co má společného šatník se **zodpovědností**. Odpověď je jednodušší, než si myslíme. Oblékání může být již od nejmladších let příležitostí, kdy se dítě učí rozhodovat a tím na sebe brát odpovědnost. Rodiče vysvětlují malému dítěti situaci a tážou se, zda si dnes chce vzít bílou nebo modrou blůzičku. Důležité je, že nabízáme dvě možnosti, z nichž si má dítě vybrat. Trochu starší dcerky se můžeme zeptat: „Co si dnes vezmeš do školky? Šatičky nebo sukýnku?“ Cílem je, aby dítě mělo podíl na rozhodnutích, která se jej týkají, aby se naučilo volit z nabídky, již v tomto věku určují ještě rodiče. **S věkem se situace dítěte stává složitější – zvětšuje se vliv jiných lidí (především vrstevníků) na rozhodnutí ohledně oblékání, ale dokud rodiče své dítě žijí, rozhodují oni o tom, kolik peněz jsou připraveni uvolnit na šatstvo, jaké jsou oprávněné potřeby jejich potomka i to, jak vhodně se oblékat.**

Otevírá se prostor k debatám o módě, o penězích – o rodinném rozpočtu, o tom, kolik čeho si můžeme dovolit, za co chceme utratit námi vydělané peníze. Teenagerům je vhodné pravdivě vysvětlit, v jakém vztahu

jsou příjmy a výdaje a jaký to má dopad na naši rodinu. „Když si chceš koupit značkové boty, tak vezmi na vědomí, že ti na ně mohou přispět 500 Kč, zbytek si musíš ušetřit z vlastního kapesného.“ **Nevyzývavý oděv přizpůsobený okolnostem svědčí o dobrém vkusu.** Dopoledne, do školy i do práce nosíme oblečení prosté a střízlivé. Banální pravidlo – ale bohužel není respektováno! Na gymnáziu, kde učím, se už od ranních hodin setkávám jak s vyzývavým oblečením – s plážovými tričky a minisukněmi v křiklavých barvách, tak s líčením jako na večerní ples. Často si děvčata beru stranou, upozorňuji je na nevhodnost jejich oděvu, a i když mám dojem, že moc nechápu, o co mi jde, tak druhý den přeče přicházejí v poněkud delších sukních a „nevyzývavých“ tričkách.

Dospívající mládež jistě ocení naše připomínky, zvláště když jim jasné a taktně sdělíme, co od nich očekáváme, místo toho, abychom jim pouze vytykali pro nás nepříjemné věci! „Dominiko, zítra se do školy zkus obléct trochu střídmeji!“ „Lukáši, tilko bez rukávů se hodí na tělocvik, do třídy si vezmi košili s krátkým rukávem.“ „Na výlet do Krakova si obuj buď tenisky nebo sandály.“ Nakonec ještě dodám, asi celkem zbytečně, že děti nejen poslouchají, ale především se dívají **a nejvíce se učí z chování svých rodičů a učitelů, takže je třeba, abychom pravidla, která vyžadujeme od svých dětí, sami dodržovali!**

Oblékání – to je móda a způsob, jak prezentovat svou odlišnost. V módě pro teenagery by se rodiče měli orientovat také, protože pro dorůstající děti je velmi důležitý názor jejich vrstevníků a není dobré, jestliže

své dceři koupíme, byť s nejčistším úmyslem něco, co se v jejím prostředí absolutně nenosí. Doporučuji tedy jít na nákup oděvů spolu se svými potomky s podmínkou, že si předem stanovíme částku, kterou jsme ochotni investovat. Při takovém nákupu můžeme poznat přání dítěte, dozvědět se různé podrobnosti ohledně současné módy pro dospívající a jejich trendů. Na druhé straně máme možnost seznámit děti s našimi kritérii, jimiž se řídíme při volbě oděvu.

Ještě připojím několik slov na podčeňo-

vané téma: **tolerance** pro vizáž druhého člověka. Jedním ze způsobů, jak ji projevit, je vylíčení rozdílů pouhým konstatováním. „Mně se líbí košilové halenky a sukně, ty dáváš přednost romantickým šatům“ „Alena má ráda blůzky a úzké kalhoty, a ty trička a sportovní kalhoty.“ **Zevnějšek vypovídá o našem myšlení a o tom, jací jsme.** Stává se, že díky popisu vzhledu děti se následně dozvíme něco více z jejich života. To přeji vám i sobě.

připravila M. Červenková

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Denis Sonet: Pocity viny a jak jim čelit Karmelitánské nakl., 64 stran

Pokud jde o pocity viny, tihneme většinou k jednomu ze dvou extrémů: buď prožíváme viny z minulosti destruktivně, nebo se snažíme svou vinu popírat. Denis Sonet na příkladech každodenního života vede k rozlišování falešného pocitu viny, který nemá základ ve skutečnosti; přehnaného pocitu viny a zdravého pocitu viny, jenž je nepostradatelný pro lidský duchovní růst.

Jorge Bergoglio, Abraham Sorka: O nebi a zemi

Nakl. Paseka s.r.o., 196 stran

Papež František se ještě jako kardinál pravidelně scházel se svým přítelem rabínem, aby spolu debatovali o otázkách víry, o Bohu i ďáblu, vině a odpuštění, politice i konfliktech současného světa. Dialog vyniká hloubkou a přesností, ale současně odpovídá srozumitelnou formou na otázky, které si kladou věřící i lidé, kteří se k žádnému náboženství nehlásí.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Alan Moore, Gill Tavner: Ježíš z Nazareta

Nakl. Slovart, 63 stran

Kniha z edice Biblické příběhy vás vtáhne do života nejvýznamnějších biblických postav. Poté, co se Ježíš potká s Janem Křtitelem, začíná jeho práce. Setká se s mnoha lidmi - někteří mu pomohou a mnozí budou jeho pomoc potřebovat. Příběhy jsou podané jasně, a přitom bez zbytečného zjednodušení.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Večer jsem šel na Olivovou horu, abych se tam modlil. Přátelé mne věrně doprovázeli, ale já jsem jim musel znovu vyjevit nepřijemnou pravdu. „Dnes v noci, až si pro mne přijdou, všichni se rozprchnete.“ Šimona Petra se to dotklo a ohradil se: „Já tě nikdy neopustím,“ trval na svém. Měl pravdu. Věděl jsem, že by mne nikdy neopustil, ale i jeho odvaha měla své hranice. „Dnes v noci, dřív než kohout dvakrát zakokrhá, právě ty mne třikrát zapřeš.“

Tu noc jsem se víc než kdy předtím potřeboval modlit, abych vydržel utrpení, které mě čekalo. Vydali jsme se do zahrady v Getsemane. Většinu učedníků jsem zanechal u vchodu do zahrady a s sebou jsem vzal jen Petra, Jakuba a Jana. „Zůstaňte zde a bděte se mnou,“ řekl

jsem jim. Pak jsem kousek poodešel a padl na zem, přemožen žalem. „Otče, ty můžeš vše. Je-li to tvá vůle, odejmi ode mne tento kalich.“ Ale mé modlitby nebyly vyslyšeny. Nedošel jsem pokoje.

Vrátil jsem se k přátelům a našel je, jak spí. Cítil jsem se hrozně osaměle. „To nevydržíte ani hodinu se mnou bdít?“ Znovu jsem se odebral k modlitbě, ale když jsem se vrátil, opět spali. Můj žal byl nezměrný. A moje modlitby zůstávaly bez odpovědi. Když jsem se začal modlit potřetí, konečně jsem pocítil uklidňující Boží přítomnost. Otec mi dodal odvalu, poskytl pokoj mé duši a připomněl mi, že pro tento úkol jsem se narodil.

„Přichází ten, který mě zrazuje,“ řekl jsem. Jidáš se se mnou uvalil s úsměvem, ale když mne označil polibkem, styděl se mi pohlédnout do očí. Toužil jsem ho utěšit, ale nebyl čas. Strážce mne surově uchopily. Zatímco mne odváděly, své učedníky jsem nikde neviděl. Tím, že Otec skrze mne - svého Syna - zakusí lidské utrpení, ukáže, že jeho láska a odpuštění neznají hranic.

Mé poslední hodiny se děsivě táhly. Jak se blížil konec utrpení, vzpomněl jsem si na slova žalmu plného zoufalství i naděje. „Bože můj, proč jsi mne opustil? Ty jsi ten Svatý, jenž trůní obklopen chválami Izraele. Otcové naši doufali v tebe a nebyli zahanbeni, já však jsem potupa lidství, vyvrhel lidu. Všem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, praví: „Světě to Hospodinu! Ať mu dá vyváznout, když si ho oblíbil!“ Na tebe jsem odkázán už z lůna, z života mé matky, ty jsi můj Bůh. Nebud' mi vzdálen, blízko je soužení, na pomoc nikoho nemám. Jako střep vyschla má síla, jazyk se mi přilepil k patru. Vrháš mě do prachu smrti! Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv. Nebud' mi vzdálen, Hospodine.

Pak skončilo mé lidské utrpení, ale já jsem zůstal na zemi. Ještě jsem musel přátelům vysvětlit, že má smrt každému otevřela novou cestu k Bohu. Až to pochopí, budu moci vstoupit ke svému Otci na nebesa.

M. Červenková

SLAVNOSTNÍ VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBA

Pro letošní velikonoční svátky vzkříšení našeho Pána Svatováclavský sbor a orchestr v Dolních Bojanovicích nově nastudoval mši, která se u nás nikdy nehrála, ale i celkově je provozována jen velmi sporadicky. K její realizaci nás navedla myšlenka inspirovaná jejím provedením v kapli versailského zámku. Jedná se o dílo méně známého, ale význačného francouzského skladatele, představitele hudby období středního baroka, tedy vlastně ještě předchůdce vrcholů německé barokní tvorby J. S. Bacha a G. Fr. Händela. Jeho jméno je Marc-Antoine CHARPENTIER. Žil v letech 1643 – 1704. Studoval v Itálii. Nej-

dříve malířství, postupně však u něj zvítězila hudba a to u významného hudebníka a pedagoga Giacomu Carissimiho. Po návratu do Francie byl kapelníkem jezuitského chrámu sv. Ludvíka v Paříži. Těžiště činnosti tohoto skladatele spočívá tedy především v tvorbě církevní hudby. Nejvýznamnější oblast představují díla oratorní, což jsou rozsáhlé skladby velkého obsazení s biblickou tematikou. Z dalších kompozic je to například 11 mší, množství žalmů, antifon a motet, ale i opery a balety. Snad nejnámějším jeho dílem je Te Deum, jehož Preludium se stalo znělkou televizní Eurovize. Rovněž tato skladba zazní při

slavnostním vstupu v úvodu velikonoční bohoslužby.

Mše M. A. Charpentiera z roku 1690 je dílo závažné a pro nácvik značně náročné. Kromě sboru a orchestru, který je veden v tradičním dobovém obsazení a sestává ze dvou fléten, kvintetu smyčcových nástrojů a varhan, jsou zde mimo sborové i náročné pasáže pro sólové hlasy. Obsazujeme je tedy našimi znamenitými konzervatoristkami Janou Dvořákovou, Dominikou Hromkovou a tradičně zkušenými sólisty Ditou Bílíkovou, Vojtěchem Račickým a Jiřím Podešvou.

Chtěl bych touto cestou poděkovat všem členům Svatováclavského sboru a orchestru, kteří svědomitě uvedené dílo připravili pravidelnou účastí na náročných zkouškách. V neposlední řadě pak dirigentce Lucii Škrhákové za obětavý nácvik celého náročného díla.

Přejí všem farníkům požehnané společné prožití oslavy Kristova vzkříšení při slavnostní mši svaté, s důstojným provedením tohoto Charpentierova hodnotného opusu.

Karel Bohůn

CO VÍME O „HRKÁNÍ“?

Zvláště v posledních letech si všímám, že někteří z hrkačů vůbec netuší, proč s těmi rachotivými vozítky vlastně jezdí. Nejčastěji říkají, že prostě neví. A ti nejmenší mají někdy i zajímavější zdůvodnění. Mezi ty nejoriginálnější patří například odpovědi „aby mě mohl tatínek natočit“ nebo „protože dostanu od babičky čokoládu“. Motivace tedy mohou být různé. Skutečný důvod je však prostý. Hrkači nahrazují kostelní zvony. Ty podle legendy odlétají na Zelený čtvrtek večer do Říma. Do Říma proto, že údajně nařízení o jejich nezvonění vzešlo přímo od papeže. Význam nepoužívání zvonů je hlavně symbolický. Radostné zvonění se k vážným událostem nejdůležitějších dnů církevního roku nehodí. Svou úlohu přebírají zvony od unavených hrkačů zpátky při sobotní vigílii.

Samotné hrkání mělo také důležitý praktický význam. Ne každá domácnost byla v minulosti vybavena hodinami. Kostelní zvonění pro ně tedy bylo velmi důležité. Praktický aspekt hrkání však nemizí ani dnes. Zrovna minulý rok mně jeden strýček říkal, že by bez nás „na tú křížovou cestu úplně zapomněl“. Proto obchází průvod hrkačů celou obec. Hlavní část cesty je vždy stejná. Hrkači však mohou jet v podstatě pokaždé jinou cestou, protože z hlavního průvodu se odpojují menší skupinky. Jejich úkolem je projít přílehlé ulice tak, aby v konečném důsledku projeli celou obec. Zcela speciální trasa hrkání je ta, která vede přímo kolem kostela. Běží se pouze jednou a to na Velký pátek během křížové cesty. Hrkači vyběhají při slovech „Dvanácté zastavení, Pán Ježíš na kříži umírá.“ A kostel oběhnou třikrát. Dohromady průvod objede během Velkého pátku a Bílé soboty obec sedmkrát. Každé hrkání končí vždy společnou modlitbou před křížem v Cacardově.

Tradice hrkání v České republice postupně vymírá a stává se raritou. Můžeme být právem hrdí na to, že Bojanovice zatím patří mezi ta místa, kde je stále živá. Bohužel i v naší obci se počty hrkačů postupně snižují. V důsledku toho se minulý rok například málem vůbec neuskutečnilo hrkání v sobotu večer. Naštěstí se snad blýská na lepší časy. Každý rok přichází více maličkých, ze kterých jistě vyrostou svědomití hrkači. Pevně tedy věřím, že nejen hrkání, ale i jeho význam, zůstanou zachovány také pro další generace.

hrkač M.H.

Cestička

VELKÁ PRÁZDNOTA

Otíka, Michala a Tomáše se zmocnily ostych, zvědavost a radost současně: vážným krokem zamířili ke studni. A Alžběta se rozběhla k Pastýři. Něčím jí připomínal maminku, a tak k němu s úlevou pospíchala, tak jako se člověk po dlouhé cestě vrací domů. A jak se k němu blížila, viděla, že je velmi vznešený, tajemný, veselý a krásný. A protože se usmál a rozevřel náruč, vrhla se mu kolem krku.

Michal s Tomášem se pomalu blížili, ale Otík zůstal stát vzadu se sklopenou hlavou. Předstíral, že pozoruje špičky svých bot, a neměl odvahu vzhlednout a podívat se Pastýři do očí. A právě k němu Pastýř promluvil: „Proč nejdeš blíž, Otíku?“

Otikův ruměnc a odstín potměněl.

„Protože jsem si přál, aby Michal, Tomáš a Alžběta spadli do velké prázdnoty, protože jsem nechtěl udělat, co jsi mi řekl a protože mně řeči o Pastýři šly strašně na nervy“, pomyslel si Otík, ale nahlas by to neřekl. Ani nemusel, vůbec nepochyboval o tom, že Pastýř dobře ví, co si myslí.

„Pojď sem,“ řekl mu Pastýř znovu. „Musíme se lépe seznámit, než se zase rozloučíme.“

„Rozloučíme?“ vyhrkla Alžběta. „Vždyť jsme se zrovna setkali!“

Z Pastýřova náruči se jí vůbec nechtělo a ani domů už tolik nespíchala. Ale postavil ji na zem a jemně řekl: „Ještě ne. Ještě se loučit nebudeme. Chtěli jste pohlédnout do studny a spatřit se takoví, jací doopravdy jste. A Tomáš má jedno přání – vidět velkou prázdnotu. Ale potom musíte domů.“ Tomáš

byl trochu v rozpacích z toho, že Pastýř ví o jeho zvědavosti, a také se maličko styděl, protože tváří v tvář Pastýři mu velká prázdnota přestala připadat zajímavá. Najednou nechápal, proč ho tolik přitahovala. Ale protože Pastýř zamířil k mostu a kývl na něho, následoval ho.

Michal, Otík a Alžběta zůstali u studny. Tahle věc se jich netýkala, to všichni cítili.

Tomáš se lóudal za Pastýřem a bylo mu čím dál jasnější, že by se cítil mnohem líp, kdyby mohl zůstat s ostatními u studny. Pomalu, pomaličku se ho zmocňovala tíseň.

Pastýř se k němu otočil: „Spatříš, co sis tak přál poznat, abys na to už nikdy nebyl zvědavý.“

Tvářil se velmi vážně a Tomášovi se k velké prázdnotě chtělo čím dál míň. Dokonce dostal trochu strach. Překonal ostych a zeptal se úplně jako malý kluk: „Můžu se tě držet?“

„A drž se pevně,“ odpověděl Pastýř.

Velká prázdnota se blížila. Vkročili na most a Tomáš se pevně chytil Pastýřovy ruky. Zlatavá mlha zůstala za jejich zády, vpředu před pustou plání se zřetelně rýsoval hrad s cimbuřím a věží a daleko stranou se tyčily hory. Pastýř ukázal dolů přes zábradlí.

„Podívej se.“

Tomášovi se rozbušilo srdce. Ještě pevněji stiskl Pastýřovu dlaň a naklonil se nad propast. Nevěděl, co uvidí, ale podvědomě čekal něco, co se vidět dá. To, co spatřil, byla právě jen prázdnota. Nemělo to rozměr, nemělo to barvu, nemělo to tvar. Nebylo to světlo a nebyla to tma. Tomáš najednou nevěděl, co je nahoře a co dole, co je vpravo a co vlevo. Nemohl dýchat a hlava se mu nesnesitelně točila. Připadl si jako někdo, koho zavalila sněhová lavina, ale i v té člověku zůstává naděje, že ho někdo najde. U velké prázdnoty naděje nebyla cítit. Chtěl vykřiknout, ale nešlo to.

Pastýř ho vzal za ramena a otočil ho k sobě. Počkal, až se Tomáš trochu vzpamatuje, a pak mu řekl: „Pojď, půjdeme odtud.“ Tomáš se však nemohl ani pohnout, ani nemohl mluvit. Ale pak se přece jen zeptal. „Co to vlastně bylo tam dole?“ Pastýř ho vzal za ruku a odpověděl mu: „To, co sis přál spatřit. Místo bez lásky a bez naděje. Místo, které má jméno Velká prázdnota.“

Přepsáno z knihy „Popoupo aneb podivuhodná pouť pouští“ od Zuzany Holasové

Ahoj kluci a děvčata!

Už se vám stalo, že jste zažili pocit beznaděje? Něco, co chtěl vidět Tomáš v našem příběhu? Spiš asi ne a nebo jste si to naštěstí zatím neuvědomili. Ale možná už jste zažili strach a to je nejlepší chytit se za ruku tatínka, maminky nebo někoho, komu věříte. Pokud nás ale potká něco těžkého nebo smutného, my ještě máme jednu velkou naději a to Pána Ježíše Krista. Naději v tom, že ho můžeme kdykoliv požádat o pomoc, když potřebujeme. Jeho ukřižování a zmrtvýchvstání si připomínáme právě teď o Velikonocích. Jsou to pro nás, křesťany, nejdůležitější svátky v roce, a tak vám přejeme, ať je dobře prožijete.

Omlouváme se všem dětem i dospělým za tajenku z minulého čísla, která nedopatřením nevyšla správně.

POSTAVY SVATÉHO TÝDNE

V událostech Svatého týdne, kdy si připomínáme Ježíšovo utrpení a smrt na kříži, vystupuje mnoho postav.

Doplň nedokončené věty správnými jmény. Písmena, která jsou za jmény, napiš do tabulky ke stejnému číslu, jako má začátek věty. Dozvíš se, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých pro ... (dokončení v tajence).

1. V Getsemanech byl s Ježíšem Petr, Jan a Pilát **Á**
2. Za třicet stříbrných zradil Ježíše Barabáš **D**
3. Petr uťal ucho člověku jménem Jakub **E**
4. Velekněz, ke kterému Ježíše dovedli, byl Jidáš **CH**
5. Ježíše třikrát zapřel apoštol Josef z Arimatie **I**
6. Král, který pláštěm zesměšnil Ježíše, byl Jan **Í**
7. Místo Ježíše byl propuštěn vzbouřenec Malchus **L**
8. Ježíše odsoudil k smrti na kříži Maria **P**
9. Na cestě pomáhal Ježíšovi nést kříž Kaifáš **S**
10. U kříže stála Ježíšova matka Marie Magdalská **S**
11. Pod Ježíšovým křížem stál také apoštol Petr **Š**
12. Ukřižování sledovala zpovzdálí i Herodes **U**
13. Ježíšův hrob ve skále koupil Šimon z Kyrény **V**

TAJENKA:

4	10	8	12	6

9	5	1	2

3	13	7	11

Z FARNÍ MATRIKY - ROK 2014

KŘTEM SE STALI BOŽÍMI DĚTMI:

Zuzana Babáčková, Agáta Marie Blažková, Rozálie Dvořáková, Veronika Flajžiková, Sofie Kučerová, Veronika Zdislava Kučerová, Eva Lekavá, Alexandra Jana Lokosová, Martina Marta Opavská Migotová, Adéla Najvářková, Klára Olejníková, Marie Opavská, Nela Terezie Opavská, Amálie Polášková, Ema Straková, Valerie Justina Valčíková.

Štěpán Bílík, Jindřich Doležal, Marek Hlačina, Filip Líčeník, Prokop Mojžíšek, Adam Pospíšil, Michal Rampáček (Josefov), Dušan Michael Rozboril, Jakub Řihák, Michal Skočik, David Smolka, Vilém Šebesta, Filip Turek.

VZÁJEMNOU LÁSKU, ÚCTU A VĚRNOST SI SLÍBILI:

Jaroslav Bařina	&	Zlata Škrobáková	Václav Řihák	&	Veronika Hromková
Michal Bravenec	&	Kateřina Bílková (Josefov)	Vojtěch Salajka	&	Jaroslava Sládková
Jaroslav Kučera	&	Barbora Doležalová	Vlastimil Straka	&	Ludmila Hubáčková
Libor Kvasnička	&	Martina Komosná	Marek Sukup	&	Lucie Bartošíková
Petr Lekavý	&	Michaela Pazourková	Petr Štěpánek	&	Jarmila Nováková
Josef Opavský	&	Martina Migotová	Josef Turek	&	Václava Prokúpková
Jiří Pink	&	Tereza Janečková	Michal Veselý	&	Dagmar Malá
Dušan Rozboril	&	Terezie Nováková	Jaroslav Zrzavý	&	Růžena Jakubčíková

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI

Jan Bílek (1923), Vladimír Blaha (1941), Vladimír Bravenec (1922), Michal Esterka (1920), Pavel Janů (1966), Josef Janulík (1923) - Josefov, Josef Miklík (1954), Tomáš Němec (1939), Ludvík Polášek (1924), Pavel Polínek (1950), Jaromír Rajchman (1934), Bohumil Řezáč (1964), Stanislav Skoumal (1932), Štěpán Štětka (1951), Štěpán Turek (1932).

Květoslava Čížková (1944), Marie Čížková (1922) - Josefov, Bronislava Hrbáčová (1943), Božena Hubáčková (1926), Anežka Hyhlíková (1927), Emilie Janů (1932), Marie Komosná (1931), Zuzanka Komosná (2006), Marie Kučerová (1917), Anna Řezáčová (1931), Klára Špačková (1934), Marie Trešková (1923), Františka Veselá (1933).

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice